

TDDSZ TÁJÉKOZTATÓ

1989. JANUÁR

4. SZÁM

Levélcím: Bp. 114. pf. 526 H-1538

Információs Szolgálat: XIII. Pozsonyi út 4. V. 18. K-Cs-P. 4—6-ig. T: 116-630

Szakszervezet nélkül nincs társadalmi igazság

Forgács Pál elnöki megnyitója a TDDSZ első küldöttgyűlésén, 1988. december 17-én

Tisztelt küldöttgyűlés, kedves vendégeink, szeretett barátaim!

Alig telt el fél év azóta, hogy egy lepusztult Síp utcai klubteremben, ezerhuszonnyolc alapító tagunk közös akarattal kimondta: megalakítottuk a Tudományos Dolgozók Demokratikus Szakszervezetét, az első független szakszervezetet 1948 óta.

Az azóta *megnégyszeresödött* tagság küldöttei ma ebben a szép és nagyműtű teremben gyűlhetnek össze. Sok egyéb mellett e két helyszín közti különbség is jelképezi fél év alatt megtett utunkat. Gyanakvással szemlélte, épp hogy megtűrt, majdnem-agyonghallgatott szervezetből mára társadalmilag elismert, megbecsült tényezővé lettünk.

Szakszervezetünk jelentősége ma már messze túlmutat a tudományos dolgozók szűken vett ügyén.

Az ország gazdasági, politikai, morális, kulturális válsága ugyan ma épp oly súlyos, mint akkor volt — ha ugyan nem súlyosabb. Ám az emberekben napról napra erősebb a vágy, hogy ne nézzék tétlenül, ami az országgal, a nemzettel önhibáján kívül történik. Ez a vágy örömdetesen fölélnéskítette az önszerveződés iránti kedvet; az érdekek határozottabb megfogalmazásához vezetett. És ebben a folyamatban nekünk is nagy szerepünk volt. Az *érdekvédelemben* mi törtük meg a jeget.

Megszületésünk, aktivitásunk belejátszott abba is, hogy az elbürokratizálódott, monolit hivatalos szakszervezetek elindultak a maguk lehetőségei szerinti érdekvédelem és függetlenedés útján. Ezt a folyamatot persze főleg saját tagságuk elégedetlensége váltotta ki. Mégis, amikor új dokumentumaikban viszontlátom az olyan alapelveket, mint az alulról építkezést, a szakmai szervezkedést és a többit — amelyekért bennünket fél éve még kárhoztattak, akkor úgy érzem, kicsit mi is élesztői voltunk ennek a folyamatnak.

És a mi példánk bátorította fel azokat a barátain-

1988. december 17-18-án az MTA kongresszusi termében tartottuk meg a TDDSZ I. küldöttgyűlését, melyen 2832 tag képviselőjében 186 küldött vett részt. A vendéglátó Akadémia nevében Berend T. Iván üdvözölte a küldöttgyűlést.

kat, akik a nyomunkba léptek, és az elmúlt hónapokban még *három új szakszervezetet* alakítottak; képviselőik most itt ülnek vendégeink közt; örömmel üdvözlöm őket. És biztos vagyok benne, hogy mindez csak a kezdet, hogy más társadalmi rétegek és szakmák is fölismerik: csak a szervezethez, összefogás, társadalmi szolidaritás segíthet rajtuk. Fölismerik, hogy a demokratikus szakszervezetek minden társadalomban pótolhatatlan szerepet töltenek be. Nélkük nincs és nem is lehet társadalmi igazság. A TDDSZ, Alapítóleveléhez híven, mindig kiállt ezért a társadalmi igazságért, határozott profilra tett szert, s ezzel vívta ki a hazai társadalom rokonszenvét.

Ám mindaz, amit elértünk: csak a kezdet. A megszületés és a gyermekkor időszaka után ezzel a hétvégével szakszervezetünknek *nagykorúvá* kell válnia. E két napon el kell fogadnunk módosított alapszabályunkat, programunkat, majd erős testületeket kell választanunk. Olyanokat, amelyek a tagsággal állandó kapcsolatban, azok bizalmát élvezve dönthetnek a tagság *egészét* érintő kérdésekben és gondoskodhatnak az ügyek folyamatos viteléről. Döntéseik természetesen ezután se érintik a csoportok autonómiáját. Sose feledjük: a szakszervezet, mint nevében is benne rejlik — *szervezet*. Határozott, gyors cselekvést garantáló *struktúra* nélkül vitaklubok laza hálójává válik, működésképtelen lesz. Kérlek benneteket: ne hagyjátok, hogy széthulljon, amit oly sok munkával együtt felépítettünk.

Azután, ha holnap este hazatérünk, munkánk új szakasza kezdődik, magasabb színvonalon és szakzerűbben.

A kor kihívásaira kell ma világszerte válaszolniuk